

Helsingissä 25. päivä Syysk. 9.

Anna Lounen kirjje
Äitiäni, Maijan hyvälle!

Maisa pikkuruinen!

Jos voisit arvata, kuinka tuo viime
viikko oli pitkä! Vaikka sinä sait
kirjeeni vasta kivistä, niin minä
syyhä odotin vastaan ja kelloviik-
ko-aamuna (!), ja kun ei sitä tullut,
niin olipa ikävä vartoa aina lauvana
taihin saakka. Kukaan se aika kun-
minikin, jos kohta kuvitteliinkin yhtä
ja toista kauheata ja ajattelin itsek-
seni: no, Maija on puhunut äitinsä
kaussa ja siitä on syntynyt suuri spek-
taakkeli; äiti on kauhistunut ja pau-
hamut, Maija on itkennyt ja petästynyt
ja päättänyt, ettei nyt hän unoktaa
tuon julman Pekan ja vihan hänen
muistonsa... ja niin minä Pekan daan

jäidi yksin häpeämään . . .

Mutta silloin oli lohduttava ääni joka kuiskasi: eikö tuo Maisun äiti se muukaan kun minä olen nähnyt ole femmoinen pilma henkilö, eikä se Maisunkaan ole niin arka kuin pikku kaniini, että se näin yhtäkkiä hylkii niin hyvän ystävänsä kuin Pekan . . .

Ja samalla olisin tahtonut olla tuossa Piilarissa rohkaisemassa Maisun mieltä ja "selittämässä" — minä kun aina olen minunkaan "selittämässä".

Sitten tuli Sinun kirjeesi ja — äitisi kirje. Ensin satuin lukemaan Sinun. Voi, kuin se oli lyhyt ja kummallinen, vähän vieras, vähän arka ja vähän . . ., mutta kiitoksia siitä paljon, paljon, se antoi rauhan jälleen sydämmelleni ja saattoi minut iloisella tyyneydellä katsomaan tulevaa suuntaa. Sen jälkeen luin äitisi kirjeen ja mitä se vaikutti, siitä puhun kirjessän, jonka aijon kirjoittaa äitillesi vastaukseksi.

Huomenna saan valokuvani; niitä
on kaksi. Jos jompikumpi onnistuu,
lähetän sen oitis sinulle. Täällä, kun et
Tina käy fotografilla ennen joulua. Muutta
onhan tässä yksi kuva, se, jonka lähetit Gerdule.
Minä sen otin. Pius kiitoksin poj! Oliko se
vääriin? (Mutta teithän sinikin herään samalla
lailla, kuin veit Oskarin kuvan). Ei se vaan ole
oikein onnistunut. Se Maisu, jota Pekka tun-
tee, on sata kertaa söölimpi. —

Kiime kirjessäs Gerdule sanoit, että
kaikki, kaikki on kuin pitkä uni. Minun
mielestäni olet unhoittanut yhden sanan
pois. Sinun olisi pitänyt kirjoittaa:
... kuin pitkä, ihana uni. He bryssio
mi?

Kuinka nyt oikein tunnet itsesi ja olet-
ko ahkera koulussa ja kotona? Eesitö on
illana kahra yötöissä ja ruumyönpöytä!
Joko olet alkanut soittamaan taas? Lau-
lahan nyt välistä: Onu, Mrodeksup, Mou
npekpaekseui . . . ja Onu, Mou ateneo, mu
xo, aradho . . . — on niinkuin minä kuulon.

Ole aina iloinen kuin pieni lintu,
että haikdutet äitini surumielisyyden.
Eihän hän voinut aavistaa, että niin pie-
ressä rinnassa olisi niissä viisas sydän.
Mutta kun se pieni lintu koettaa aavis-
taa äitinsä toivomuksia ja tarpeita, en-
nenkuin hän ne on kersunutkaan, niin
silloin äitikin muistaa sen. Ja sen kaiken
se pieni lintu kyllä tietää, ilman huomaut-
tamatta.

Ja niin me leikitään, että Pekka on
Uauha ja viisas ja Maisu nuori ja tiedon-
haluinen. Ja Maisu oppii ja oppii ja Pek-
ka opettaa. Saapas nähdä! Ensi kesänä
ja — ennen —

Kertoisin sulle kultaisen sadon mutta
koska paperi on lopussa, saapoi se jäädä en-
si kärkeeseen. Ja varmaan Maisukulta
sitä ennen nipoteltua pari riviä
Pekalle.

P. S. Tahtoisin myöskin tietää syntymä-
päiväsi. Minun on: 26.5 päivä joulukuuta — ja
vuosi, jolloin tulin maailmaan oli 1845.

Jakson tennessä kaikkiltä!
Pekka tennessä meidän Pihlaimen!